

Оскар Уайлд - „Всички приказки на Оскар Уайлд“

Из „Звездното дете“

Имало едно време двама бедни дървосекачи, които се прибирали у дома през гъста борова гора. Времето било зимно, а нощта – пронизващо студена. Сняг покривал с дебел слой земята, клоните и дърветата; скреж постоянно прекършвал тънките вейки от двете им страни, както вървели, а когато се добрали до Планинския поток, той висял неподвижно във въздуха, целунат от Ледения крал.

Било толкова студено, че дори животни и птици се чудели какво да правят.

– Уф! – казал Вълкът, докато куцукал през хрусталака с подвита между краката опашка.

– Това време е направо зверско. Защо Правителството не вземе мерки?

– Чик-чирик, чик-чирик! – цвърчали Зелените сипки. – Старата земя е мъртва и са я покрили с бял саван.

– Земята ще се жени и това е венчалната ѝ рокля – шепнели си Гургулиците. Розовите им крачета били премръзнали, но те смятали, че е техен дълг да гледат на положението в романтична светлина.

– Глупости! – изръмжал Вълкът. – Казвам ви, че всичко това е по вина на Правителството и ако не вярвате, ще ви изям.

Вълкът имал крайно практичен ум и не си търсел думите с фенер посред бял ден.

– Що се отнася до мен – казал Кълвачът, който бил роден философ, – аз не вярвам, че това може да се обясни с атомната теория. Ако нещо е така, то си е така, а в момента просто е ужасно студено.

Наистина било ужасно студено. Малките Катерички, които живеели в хралупа на високата ела, непрекъснато си търкали муцунките, за да се стоплят, а Зайците се свивали на кълбо в дупките си и не смеели носа си да покажат навън. Единствените, които сякаш се радвали на студа, били големите качулати Бухали. Перата им били съвсем корави от скрежа, но те нямали нищо против това, въртели кръглите си жълти очи и си подвиквали един на друг през гората: „Бу-ху! Бу-ху! Бу-ху! Какво прекрасно време!“. Двамата Дървосекачи вървели ли вървели напред, духали яростно на пръстите си и тропали с огромни подковани ботуши по спеклия се сняг. Един път затаънали в дълбока пряспа и се измъкнали от нея бели като мелничари, когато камъните мелят брашно; друг път се подхлъзнали върху коравия гладък лед, където блатната вода била замръзнала, съчките от вързопите им се разпилели, та се наложило да ги събират и връзват наново; а веднъж им се сторило, че са изгубили пътя, и голям ужас ги обзел, защото знаели, че Снегът е жесток към онези, които заспиват в прегръдките му. Но те поверили съдбата си в ръцете на добрия свети Мартин, който бди над всички пътници, върнали се назад по собствените си следи, после продължили предпазливо напред, докато най-после стигнали края на гората и видели далече в долината под тях светлините на селото, в което живеели.

Те така се зарадвали на избавлението си, че се засмели на глас и им се сторило, че Земята е цвете от сребро, а Луната – цвете от злато.

Но след като се посмели, пак се натъжили, понеже си спомнили, че са бедни, та единият казал на другия:

– Защо се смеем, като знаем, че животът е за богатите, а не за такива като нас! По-добре да бяхме умрели от студ в гората или някой звяр да ни беше нападнал и разкъсал.

– Вярно – отговорил неговият другар, – едни имат много, а други малко. Кривдата е разпокъсала света и нищо не е разделено поравно освен мъката.

Но както се жалвали един на друг от немотията си, ето какво странно нещо се случило. От небето паднала много ярка и красива звезда. Тя се плъзнала странично по небосвода, подминала другите звезди по пътя си и както я наблюдавали в почуда, им се сторило, че потънала отвъд няколкото върбови дървета недалеч от малкото заграждение за овце на един хвърлей място от тях.

– Ей! Който я намери, негово е гърнето със злато! – извикали те и хукнали напред, толкова им се искало да намерят злато.

Единият обаче тичал по-бързо от другаря си, изпреварил го, проправил си път през върбалака, излязъл от другата страна и – какво да види! – на белия сняг наистина лежало нещо златно. Той забързал към него, навел се и го взел в ръце, а то се оказало наметало от причудливо изпъстрен със звезди златотъкан плат, надиплено на много гънки. И той извикал на другаря си, че е намерил съкровището, паднало от небето, а когато онзи го настигнал, двамата седнали на снега и разгънали диплите на наметалото, за да си поделят жълтиците. Но уви, в него нямало нито злато, нито сребро, нямало никакво съкровище, а само едно заспало детенце. И единият казал на другия:

– Това слага горчив край на надеждата ни, нямаме никакъв късмет, защото каква полза може да има човек от едно дете? Хайде да го оставим тук и да си вървим по пътя, защото сме бедни хора, имаме си свои деца и не можем да ги лишим от хляб заради чужди деца.

Но другарят му възразил:

– Не, много зле ще постъпим, ако оставим детето да загине тук на снега. Макар да не съм по-богат от теб и трябва да храня много гърла, а гърнето ни е почти празно, все пак ще го занеса у дома и жена ми ще се погрижи за него.

Той вдигнал много нежно детето, загърнал го в наметката, за да го предпази от суровия мраз, и заслизал по склона към селото, докато неговият другар се чудел на глупостта и мекосърдечиято му.

А когато стигнали в селото, другарят му казал:

– Ти взе детето, тогава дай на мен наметката, защото е редно да делим.

Но той му отговорил:

– Не, наметката не е нито моя, нито твоя, тя е само на детето.

И като му пожелал добър път, отишъл у дома си и почукал.

Жена му отворила вратата и видяла, че мъжът ѝ се е върнал жив и здрав при нея, прегърнала го през врата, целунала го, свалила връзката съчки от гърба му, помела снега от ботушите му и го поканила да влезе.

Но той ѝ рекъл:

– Намерих нещо в гората и ти го донесох да се погрижиш за него.

И не помръднал от прага.

– Какво е то? – възкликнала жената. – Покажи ми го, защото къщата ни е празна и имаме нужда от много неща.

А той отгърнал наметката и показал спящото дете.

– Боже мой, мъжо! – промърморила тя. – Не ни ли стигат нашите деца, та трябваше да ми донесеш намерениче, да го сложим пред огнището? И кой знае дали няма да ни докара лош късмет? Как ще го гледаме?

Много му се била разсърдила.

– Та това е Звездно дете! – отговорил мъжът и разказал по какъв чуден начин го бил намерил.